

(Dünya'daki tüm insanlar öldükten ve uygarlık yok olduktan yıllar sonra, Güneş Sistemi'nin en uç noktasındaki bir kaya parçasında, her nasılsa hayatta kalmış bir mühendis, bir taraftan azalan Lumin -bir nevi antidepresan- stoklarına çare olacak bir yöntem geliştirirken, bir taraftan da onu engellemeye çalışan Otorite ile boğuşmaktadır.)

Rubisya:

- Büyük efendi, ışığı biraz kısabilir miyiz? Gözlerimi çok rahatsız ediyor. Oysa içerisi (bana göre) o kadar loştu ki...
- 50 yıldır hâlâ alışamadım bu yeniden-tasarlanmış insanlara.
- Otorite niye kesti ilacımı? Rubisya çok üzüldü... Ona siz mi emrettiniz?
- Siz hep aksini söylemeniz de, aslında Otorite'den güçlünüz değil mi?
- Hayır, hayır Rubisya, durum sandığından çok daha karmaşık, öyle ki ...
- Arkadaşlarımın çoğu sizin aslında Otorite olduğunuzu inanıyor!
- Bu saçmalık. Ben ölüp gideceğim, Otorite hep sizinle olacak.
- Peki niye sizin eviniz onunkinden büyük?
- Otorite'nin evi?
- Tepedeki kristal yarım kürede yaşamıyor mu?
- Ama hiç dışarı çıkmıyor, onu gören hiç arkadaşım yok.
- Acaba çok mu çirkin?
- ...
- Büyük-efendi, neden konuşmuyorsunuz?

Şoktayım da ondan.

Demek Otorite'nin kanlı canlı bir insan olduğunu düşünmüşlerdi bunca yıl. Elbette, başka ne beklenir çocuk mantığından?

Dünya'daki salgının haberlerini almaya başladığımızda burada sadece beş insandık. Hepsisi de erkek. İnsanlığın devamı için pek iyi bir kombinasyon sayılmaz. Sonra civar madenlerle iletişim kurduk. Çoğu tam otomatik olduğu için insan barındırmıyordu ama bazılarında gitmekte (ya da dönmekte) olan bakım-destek ekipleri vardı. Bir de her yere girip çıkan meraklı uzay turistleri. O insanları da buraya topladık. Yedisi kadın on dokuz kişi olmuştu. Uranüs-Plüton arasında yakaladığımız, kapasitesi büyük, yolcu sayısı az o lüks turist gemisindeki imkânları da bizim asteroidin endüstriyel alt yapısına ekleyince neredeyse sınırsız enerjiye ve yiyeceğe kavuştuk. Bir de yine o gemide keşfettiğimiz, daha çok göz boyamaya yönelik tıbbi cihaz Tılsım vardı. (İleride buralardaki tek dostum olacağını henüz bilmiyordum.) Ama Yuva'yı idare edebilmek ve hayatta kalabilmek için bundan fazlası gerekiyordu. Biz de Otorite'yi icat ettik: İnsanlığın emrinde olmadığı gibi, ona emretme yetkisi olan ilk yapay zekâ programı. Yöneticimiz. Aile büyüğümüz. Minik kolonimizin hayatta kalma garantisi. Aslında icat ettik demek pek doğru değil, o baştan beri buralardaydı. Bu tür istasyonlara, her şeyi koordine etmenin yanı sıra astronomi ile ilgili en son gelişmeleri de takip edip kendini sürekli güncelleyecek bir yapay zekâ modülü şart. Ama görev ve yetkileri de, bilgisi de son derece sınırlı ve sadece bu asteroid madenini işler durumda tutmaya odaklıydı. Biz, yeni gelen gemilerdeki birkaç yazılımcının da yardımıyla, önce ilgilendiği kapsamı genişlettik. Artık ulaşabildiği her türlü bilgiyi çözümlüyor, depoluyor, işliyordu; madencilikle ilgisi olsun olmasın.

Sonra temel ve değiştirilemez amacını mineraller olmaktan çıkarıp üssün ve içindekilerin sağ kalması ve insanlığın soyunun devam etmesi şeklinde değiştirdik. Bu temel hedef dışında, kendi kendini yeniden programlayarak değiştirme yetkisi de verdik. Sonra da tamamen serbest bıraktık. İşte bu görülmemiş bir şeydi ve cesaret istiyordu. Ne Federasyon'un kararları, ne yasa ve yönetmelikler, ne de ahlaki ilkeler sınırlayacaktı onu. Sadece fizik yasaları ve kendi amaçları vardı. Adına da, genç kuşakları etkilemek için, Otorite dedik ve her şeyi bildiği, hiç hata yapmadığı efsanesini yaydık.

O sırada Satürn civarındaki dev bir robotik hastane gemisi ile bağlantı halindeydik. Gemi acil durumlarda madenci ve turistlerin Dünya'ya gitmeyi beklemeden tedavisini sağlamak üzere tasarlanmıştı. İçinde üç doktor ve tedavi gören sekiz hasta, çok sayıda tıbbi cihaz ve neredeyse sınırsız bilgi vardı. Dünya'ya dönmekten vazgeçmiş, şanslarını burada denemeye karar vermişlerdi. Heyecanla bekliyorduk. Ama inmeden Otorite vurdu gemiyi. Çok ihtiyaç duyduğumuz DNA modifikasyon teknolojisi de, o on bir insanın parçalarıyla beraber uzay boşluğuna yayıldı. Şoktaydık. Bir kere burası askeri bir üs değil ki! Bunu nasıl yapmıştı? Füzeyi nereden bulmuştu? Emrindeki güvenlik robotlarının (artık ihtiyaç olmayan) silahları vardı, ama çok eski ve yetersizdi onlar. Hem niye böyle bir şey yapmıştı? Otorite pek konuşkan sayılmazdı. Bizim tüm sorularımıza aynı cevabı veriyordu: "Yarıçapın içinden geliyordu. Yuva için risk."

Sanırım hastalığın yayılma yarıçapından bahsediyordu. Belki de haklıydı.

Ardından burada doğup büyüyecek, burayı evi, dünyası bilecek nesilleri yetiştirme, daha doğrusu tasarlama işine girdik. Eldeki imkânların elverdiğince oynadık DNA'larıyla. Mesela burada ışık çok az olduğu için gözlerinde sadece çubuk hücreler vardı. Az ışıkta keskin görüş sağlıyor, hem de "Burası niye bu kadar karanlık?" demiyorlar. Yeterince depresif faktör var zaten, bari karanlıktan etkilenmesinler. Bunun doğal sonucu olarak siyah beyaz görüyorlar. Rubisya saçlarının kızıl olduğunun farkında değil mesela. Daha doğrusu o kelime tanımlı değil onun dünyasında. Şiddet eğilimi sıfır. Kavga etmek, vurmak, kırmak, yalan söylemek çok zor onlar için. Genetik olarak programlanmış çok büyük eşikleri aşmaları gerekiyor. İlgüdüler bireyin değil toplumun devamını sağlamak üzere ayarlandı. Denge ön planda. Tabii kadınların oranı daha fazla, böylece bir toplum daha dengeli oluyor. Bir dakika bile yalnız kalmaktan nefret ediyorlar. Çoğunlukla ters düşmekten de ödleri patlıyor. (Galiba deli olduğumu düşünmelerinin en önemli sebebi bu, ben hem yalnız hem aykırıyım.) Otoriteyi hiç sorgulamıyorlar. Burada politika, seçim, yönetenler ve yönetilenler yok. Bir aile var. Bir büyük ve yüz çocuktan oluşan.

Bir de ben. Tanımlanamayan Dolaşan Cisim.
Diğer kurucuların hepsi öldü.
Ben o tarihte en gençleriydim ve bunu iyi bir şey zannediyordum.

- Büyük-Efendi, Lumin'i vücudumun tıpkı kan gibi kendi kendine
ve ihtiyacı kadar üretmesi mümkün mü?
O zaman dışarıdan almama gerek kalmaz!
- Evet Rubisya, ben de tam buna odaklandım zaten.
- Ama öyle olsa hayat çok güzel olmaz mıydı?
Yuva'yı bekleyen en büyük tehlikeden de kurtulmuş olurduk.
Luminsiz de yaşayabilirdik.
- Tabii ki!
- Peki o zaman Otorite neden sizi durdurmak istedi?
O hep bizim iyiliğimizi ister! Siz de öyle.
Şimdi kavga ederseniz hanginize güveneceğiz?

Rubisya benim tahmin ettiğimden çok daha mantıklı ve olgun bir kızmış.
Bu "çocukları" fazla küçümsedim galiba.
Maalesef sorduğu sorular çok yerinde ve hiç birine de
verecek cevabım yok.

- Devam Edecek -

Çizim : Ersan Yağız

